

A feltámadás csendje

Kiben mit idéz fel ez a szó: „feltámadás”? Temetők kapubejáratának feliratát? A természet újraeledését a téli dermedtség után? Rövidre szabott biológiai életünk meghosszabbítását? Túlvilági igazságszolgáltatást, amely felülírja az evilági igazságtalanságokat, rendet teremt összekuszálódott földi sorsunkban?

Jézus feltámadása felülmúl és felülír minden emberi elképzelést. Először is beteljesíti az ő életét és halálát. A szó eredeti értelmében: teljessé teszi — minden várakozásunkat és elképzelésünket felülmúlóan. Nem múló földi léte hosszabbodik meg némi ráadás-idővel. Nem pusztán rehabilitálják egy mennyei följebbiteli bíróságon. Még csak nem is egyszerűen egy túlvilági lét távlatát nyitja meg. Nem csupán azt bizonyítja, hogy az élet nem ér véget a halállal, hogy a földi események összevisszasága egy magasabb létben harmóniába rendeződhet.

Távozása nem látványos: Isten világa, amelybe átlépett, nem mérhető földi nagyságrendekkel. Feltámadásával Isten „meleg csöndjébe” húzódik vissza, de nem azért, hogy viszontagságos földi kalandjáról megfeledkezzen, hanem hogy a Szentháromság „fészekcsöndjét” visszavonhatatlanul beléültesse a világ „hideg tumultusába”. Simone Weil mondata: „Az embernek meleg *csend* kell, és hideg tumultust adnak neki.” Pilinszky János hozzáteszi: „Nos, pontosan ez a 'meleg *csend*': Isten dicsőségének, föltámadásának, eljövételének és minden egyes látogatásának elvethetetlen ismertetőjegye. Pontos ellentéte annak a 'hideg tumultusnak', amit az ember oly gyakran kap, s amit maga is olyan esztelen módon hajszol.”

A feltámadás belülről változtatta meg az ember történelmét — az egyesekét és az egész emberiségét. A kereszthalált halt Feltámadottban megmutatkozik az élet valódi célja és értelme: csak együtt és egymásért lehetséges embermódon élni, abban a szeretetben, amely Istenből származik, és amely Jézus feltámadása óta végérvényes és kiirthatatlan részévé lett a történelemnek.

A világot Isten a semmiből teremtette, vallják a teológusok. Valójában szeretetének meleg csöndjéből alkotta meg, és oda vár haza minden egyes embert. Jézus feltámadása megmutatja, hogyan tehető lakhatóvá, otthonosabbá ez a föld, és merre van a hazatérés útja. Életét utolsó cseppig szétosztogatta az emberek között: egészen feláldozta önmagát értük, teljesen ajándékká vált. E halálba tartó megsemmisülés azonban az isteni lét új dimenzióit nyitja meg már itt a földön: az ember csak szeretetben válhat önmagává, léte csak az együtt- és egymásért létben válhat teljessé: tartalmában és tartamában egyaránt.